

SYP WYNIA

In de hoofdstad

Ik ken een land met een hoofdstad waar alles misgaat wat er maar mis kan gaan. Die hoofdstad heeft per inwoner meer ambtenaren dan enige andere stad in dat land. Die ambtenaren staken vaker dan in enige andere stad. Er wonen in die hoofdstad verhoudingsgewijs meer uitkeringstrekkers dan elders. Er wordt in die hoofdstad voortdurend gegraven, waardoor alles stilstaat. Dat graven kost steeds weer meer geld dan was voorzien, waardoor alles nog veel langer stilstaat.

Die hoofdstad staat, behalve om zijn armoede en om zijn wereldwijd bekende handel in drugs en vrouwen, ook bekend om zijn musea, maar die zijn voor het merendeel al jaren dicht om te kunnen verbouwen. Waarna er ook daarmee van alles misgaat, waardoor nauwelijks iemand zich meer kan herinneren dat die musea ooit wel open waren.

De meeste hoge ambtenaren van die hoofdstad wonen niet in de stad zelf. Daar zullen ze hun redenen voor hebben. Dat die topambtenaren nooit op tijd op hun werk kunnen komen, is kennelijk geen probleem. Voor alle andere mensen die naar die hoofdstad moeten, is het wel een probleem, want alle werkverkeer naar en van de hoofdstad staat elke dag stil. Wie eindelijk een parkeerplaats heeft weten te vinden, betaalt vervolgens het hoogste tarief ter wereld.

Die hoofdstad is voortdurend in de financiële problemen. Dat is op zich vreemd, want het stadsbestuur is eigenaar van bijna alle grond. Daar staan heel veel gebouwen op die ook weer van het stadsbestuur zijn, maar het merendeel van de grond wordt verhuurd aan de burgers en bedrijven die er hun huizen en gebouwen op hebben staan. Dat is een geldpomp van jewelste, waar elk normaal stadsbestuur schathemeltjerk van zou worden.

Het stadsbestuur van deze hoofdstad is echter virtueel failliet, omdat de hoofdstad er niet alleen een gewoonte van maakt om veel en eindeloos te graven en te verbouwen, maar er ook een handje van heeft om de eigen grond onrendabel te verhuren. Het dure geld dat burgers en bedrijven naar het stadsbestuur brengen om panden op de gemeentegrond te mogen hebben, wordt namelijk goeddeels weggegeven door te weinig te vragen voor sociale huurwoningen.

De hoofdstad heeft al meer sociale huurwo-

ningen dan enige stad ter wereld, maar wil steeds weer extra sociale huurwoningen bouwen. Niet dat er uitsluitend armoedigen in die sociale huurwoningen wonen, want wie ooit als armoedige zo'n sociale huurwoning heeft bemachtigd, geeft die woning nooit meer op. Ook als die armoedigen allang niet meer armoedig zijn. En dat vindt het stadsbestuur goed, want zo binden de politici van deze hoofdstad hun kiezers aan zich.

Zo kon het gebeuren dat het stadsbestuur al negentig jaar wordt geleid door een en dezelfde partij, die we de Stadspartij zullen noemen.

Die partij regeert nooit helemaal in haar eentje, maar wisselt zo nu en dan van coalitiepartner, waardoor het lijkt of er een meerpartijendemocratie is. Maar in werkelijkheid deelt de Stadspartij de lakens uit. De Stadspartij deinst er zelfs niet voor terug om in het geniep gemeentegeld in moskeeën te steken, om zo de islamitische kiezers aan zich te binden.

Iedereen die in de hoofdstad ertoe doet, is van die Stadspartij, zowel de ambtenaren als de rest van de collectieve sector die er welig tiert. Het lijkt soms of de gemeenteraad de beslissingen neemt, maar alle echte beslissingen worden genomen door de leiders van de Stadspartij. De burgemeester is uiteraard ook van die partij. Net als de vorige, die dacht dat hij het in de hoofdstad zo goed had gedaan dat hij nu wel minister-president kon worden.

Er gaat in die hoofdstad zoveel mis, dat de kranten in het

land er al niet eens meer melding van maken. Alleen een plaatselijke krant wil nog wel eens berichten dat de Stadspartij willens en wetens de armoede in de hoofdstad in stand houdt en daarom voorkomt dat bijstandstrekkers aan het werk gaan. Want de armoede-industrie in de hoofdstad is natuurlijk ook in handen van de Stadspartij.

Onlangs bleek dat twee van de gigantische gemeentelijke diensten van de hoofdstad werkelijk alles in het honderd hebben laten lopen met automatisering en met hun gegraven en gebouwd. Die ambtenarendiensten bleken een soort royaal betaalde sociale werkplaatsen, die financiële gaten van jewelste lieten vallen.

Het nieuws haalde de rest van het land al niet eens meer. Daar verbazen ze zich al niet meer over de waanzin in hun hoofdstad.

syp.wynia@elsevier.nl

**Elk normaal
stadsbestuur zou
rijk worden van
de geldpomp van
de hoofdstad**